

DIANA GABALDON s-a născut pe 11 ianuarie 1952 în Arizona, unde locuiește și astăzi, împreună cu familia. A studiat zoologia la Northern Arizona University și biologia marină la University of California, San Diego, și are un doctorat în ecologie. A fost profesor universitar înainte de a se dedica în întregime literaturii. A semnat numeroase articole științifice și de popularizare a științei înainte de a deveni scriitoare full-time. În anul 1991 a debutat cu romanul *Călătoarea* (recompensat, printre altele, cu Romance Writers of America's RITA Award), primul volum din seria *Outlander*, concepută inițial ca trilogie. După mărturisirea scriitoarei aflată la debut, care era departe de a bănuī succesul ce va urma, cartea a rezultat, după o documentare „de modă veche”, din interesul pentru călătoria în timp și pentru universul scoțian. Romanul a cucerit imediat publicul și au urmat încășapte romane în aceeași serie, toate bestselleruri *New York Times*: *Dragonfly in Amber* (*Talismanul* – Nemira, 2016), *Voyager* (*Cercul de piatră* – Nemira, 2017), *Drums of Autumn* (*Tobele toamnei*), *The Fiery Cross* (*Crucea de foc*), *A Breath of Snow and Ashes*, *An Echo in the Bone* și *Written in My Own Heart's Blood*. Seria a fost publicată în 26 de țări și a inspirat, începând cu anul 2014, un serial de televiziune american care se bucură de mare succes. Printre celealte scrieri ale autoarei se numără seria *Lord John*, precum și povestiri apărute în antologii și volume colective.

DIANA
GABALDON

CRUCEA
DE FOC

VOL. II

Traducere din limba engleză
GABRIEL STOIAN

NEMIRA

Cuprins

PARTEA A CINCEA. MAI BINE CĂSĂTORIT DECÂT SĂ ARZI

39. În crângul lui Cupidon.....	7
40. Secretul lui Duncan	44
41. Muzica are farmec	55
42. Talismanul aducător de noroc	60
43. Flirturi.....	75
44. Părți intime	88
45. Concluzii logice.....	95
46. Argint-viu.....	102
47. Listele lui Venus.....	114
48. Străini în noapte.....	130
49. <i>In vino veritas</i>	137
50. Sânge în pod.....	149
51. Suspiciune.....	157
52. Seara de după o zi grea	163
53. Aurul francezului.....	178
54. O discuție între patru ochi și o prăjitură.....	200
55. Deducții.....	214

PARTEA A ȘASEA. RĂZBOIUL REGLEMENTĂRII

56. „...Pentru a lupta cu ei spunând că au destui oameni de ucis, aşa că îi putem ucide“	233
57. Acum mă duc la culcare.....	236
58. La mulți ani!.....	244
59. Echipamente militare	249

60. Consiliu de război.....	254
61. Ultimatumuri.....	259
62. „Persoane rătăcite și suspecte“	267
63. Registrul doctorului I	286
64. Semnal de luptă.....	296
65. Alamance	309
66. Un sacrificiu necesar	317
67. Urmarea.....	327
68. Executarea ordinelor.....	333
69. O urgență înfiorătoare	338
70. Totul e bine	346
71. O scânteie firavă	348
72. Iască și cărbune	352

PARTEA A ȘAPTEA. SURZIT DE CORNI ȘI TOBE

73. O nuanță mai palidă de alb	369
74. Sunetele tăcerii	392
75. Rostește-mi numele	398
76. Datoria blestemată	407
77. Un pachet de la Londra	420
78. Un lucru deloc mărunt	429
79. Singurătate	440
80. <i>Crud cremos</i>	447
81. Ucigașul-de-urși	451
82. Un cer care se întunecă	469
83. Incendiu de vegetație	491
84. Ars până la os	505
85. Focul vetrei	512
86. Există o gaură pe fundul mării	520
87. <i>En garde</i>	536
88. Roger își cumpără sabie	544

PARTEA A OPTA. LA VÂNĂTOARE VOM PLECA

89. Lunile lui Jupiter	551
90. Primejdie în iarbă	558
91. Treburi casnice	584
92. Mă descurc cu puțin ajutor din partea prietenilor	599

93. Alegeri	608
94. Sânge proaspăt	629
95. Crepuscul de vară	639

PARTEA A NOUA. O MESERIE PRIMEJDIOASĂ

96. <i>Aurum</i>	663
97. Probleme de sânge	680
98. Flăcău istet	693
99. Frate	708
100. Balena moartă	728
101. Monștri și eroi	743
102. Bătălia de la Debarcaderul lui Wylie	747
103. Între tufe de mirt	776
104. Șireți ca vulpoi	794
105. Visul unui sturz cântător	807
106. Registrul doctorului II	810
107. Zugunruhe	820
108. Tulach Ard	830
109. Glasul timpului	839
110. Din sânge	869
111. Înfruntând totul	874

ÎN CRÂNGUL LUI CUPIDON

– Crezi că vor împărți patul?

Jamie nu ridicase glasul, dar nici nu făcuse vreun efort pentru a-l coborî. Din fericire, stăteam la capătul celălalt al terasei, prea departe pentru ca perechea de miri să îl poată auzi. Cu toate astea, câteva persoane au întors capetele spre noi.

Ninian Bell Hamilton ne privea fără jenă. I-am zâmbit larg și am fluturat evantaiul închis spre bătrânul scoțian în semn de salut, dându-i totodată un ghiost în coaste lui Jamie.

– Frumos și respectabil este ca un nepot să-și pună o asemenea întrebare în legătură cu mătușa lui? am spus eu în surdină.

Jamie s-a retras din raza de acțiune a cotului meu și s-a uitat la mine ridicând o sprânceană.

– Ce are respectabilitatea cu asta? Se vor căsători. Și au trecut amândoi de vîrsta consimțământului, a adăugat el zâmbindu-i lui Ninian, care a roșit în efortul de a-și stăpâni râsul.

Nu știam cât de bătrân era Duncan Innes, dar bănuiam că avea în jur de cincizeci și cinci de ani. Iar Jocasta sigur era cu un deceniu mai vîrstnică decât el.

Peste capetele celor din mulțime am văzut-o pe Jocasta, la celălalt capăt al terasei, acceptând cu eleganță felicitările prietenilor și ale vecinilor. O femeie înaltă, într-o rochie din lână de culoare roșcată, flancată de două

vase uriașe cu aranjamente de flori de vargă-de-aur uscate. Ulysses, major-domul, stătea demn aproape de ea, cu perucă și livrea verde. Cu o bonetă elegantă din dantelă albă, care îi încorona oasele masive de MacKenzie, ea era neîndoilenic regina plantației River Run. M-am ridicat pe vârfuri ca să-l văd pe consortul ei.

Duncan era ceva mai scund decât Jocasta, dar ar fi trebuit să fie vizibil. Îl zărisem mai devreme în acea dimineață, îmbrăcat cu haine în culori vii, tipice pentru Highlands, în care arăta elegant, chiar dacă părea îngrozitor de stânjenit. Mi-am lungit gâtul și am pus o mâna pe brațul lui Jamie ca să-mi mențin echilibrul. El m-a prins de cot ca să mă susțină.

– Pe cine cauți, englezoaico?

– Pe Duncan. N-ar trebui să fie alături de mătușa ta?

Doar privind-o, nimeni nu ar fi putut spune că Jocasta era oarbă, că stătea între vasele mari pentru a se putea orienta sau că Ulysses se afla acolo pentru a-i șopti la ureche numele oaspeților care se apropiau de ea. I-am văzut mâna stângă ridicându-se, mișcându-se în gol, apoi coborând. Cu toate astea, expresia feței nu i s-a schimbat; a zâmbit și a dat din cap, după care i-a spus ceva judecătorului Henderson.

– Are să fugă înainte de noaptea nunții? a sugerat Ninian, ridicându-și bărbia și ambele sprâncene în efortul de a vedea peste mulțime fără să se înalte pe vârfurile picioarelor. Cred că și pe mine m-ar speria ideea. Fraser, mătușa ta e o femeie frumoasă, dar, dacă ar vrea, ar fi în stare să înghețe și boașele împăratului Japoniei.

Jamie a zâmbit în colțul gurii.

– Poate l-a apucat pântecăraia, a replicat el. Indiferent de motiv. A fost la privată de patru ori în dimineața asta.

Auzind asta, am ridicat și eu din sprâncene. În realitate, Duncan suferea de constipație cronică și adusesem pentru el un pachet de frunze de siminchie și rădăcini de arbore de cafea, în ciuda comentariilor nepoliticoase ale lui Jamie despre ceea ce reprezenta un cadou potrivit de nuntă. Însemna că Duncan era mai agitat decât crezusem.

– Ei, nu va fi o mare surpriză pentru mătușa mea, fiindcă a mai avut trei soți până acum, a spus Jamie, drept răspuns la o remarcă murmurată a lui Hamilton. Dar Duncan se însoră pentru prima oară. E un soc pentru orice bărbat. În minte noaptea nunții mele, nu?

Mi-a zâmbit și am simțit o arșiță urcându-mi în obrajii. și eu mi-o aminteam clar.

– Nu credeti că e cam cald aici?

Am desfăcut evantaiul într-un arc de dantelă ca fildeșul și l-am fluturat în dreptul obrajilor.

– Serios? a spus el, încă zâmbindu-mi. Nu mi-am dat seama.

– Duncan și-a dat, a intervenit Ninian și a strâns din buze, stăpânindu-și râsul. Când l-am văzut ultima oară, transpira ca un puding aburind.

De fapt, era destul de răcoare, în ciuda căzilor din fontă pline cu tăciuni încinși care radiau mirosul dulce de lemn de măr în colțurile terasei de piatră. Venise primăvara, iar peluzele erau verzi și proaspete, ca și copaci crescând de-a lungul râului, dar aerul dimineții încă păstra o urmă din mușcătura rece a iernii. În munți încă era iarnă, iar în călătoria noastră spre River Run dăduserăm de zăpadă în sud, până la Greensboro, deși narcisele și brândușele trecuseră cu bravură prin ea.

Era o zi senină și luminoasă de martie, iar casa, terasa, peluza și grădina erau înțesate de oaspeții invitați la nuntă, strălucind în cele mai bune haine ale lor ca un stol neobișnuit de fluturi. Era limpede că nunta Jocastei avea să fie evenimentul anului pentru societatea de la Cape Fear, probabil că acolo erau aproape două sute de oameni, unii veniți chiar din locuri îndepărtate precum Halifax și Edenton.

Ninian a șoptit ceva în gaelică, aruncând în același timp o privire în lateral, spre mine. Jamie i-a răspuns cu o remarcă elegantă prin frazeologie și extrem de brutală prin conținut, uitându-se afabil în ochii mei, în timp ce bătrânul se îneca de râs.

Înțelegeam deja gaelica foarte bine, însă existau momente în care prudența era virtutea cea mai de preț a celui viteaz. Mi-am desfăcut evantaiul și mai larg ca să-mi ascund expresia feței. Adevărat, era nevoie de o oarecare experiență ca să fii grațiosă cu evantaiul, dar el reprezenta un instrument social foarte util pentru o persoană ca mine, blestemată să aibă o față care trăda orice sentiment. Încă chiar și evantaiele aveau limitele lor.

Am renunțat să mai urmăresc conversația, care prezenta toate semnele că va degenera și mai mult, și i-am cercetat cu privirea pe cei prezenți pentru a descoperi vreun indiciu despre mirele absent. Probabil că

Duncan se simtea rău, și nu din cauza nervilor. Dacă aşa stătea lucrurile, trebuia să-l consult.

– Phaedre! L-am văzut pe domnul Innes în dimineața asta?

Slujitoarea personală a Jocastei tocmai trecea prin dreptul meu cu brațele încărcate de fețe de masă, dar s-a oprit când s-a auzit strigată.

– Nu l-am văzut pe domnul Duncan de la micul dejun, doamnă, a răspuns ea, cu o mișcare din capul împodobit cu o bonetă.

– Cum arată? A mâncat bine?

Micul dejun se desfășura de ore bune, iar oaspeții se serveau de la bufet și mâncau tot ce poftea. Era mai probabil ca starea de agitație decât vreo toxiiinfecție alimentară să fi afectat măruntările lui Duncan, dar o parte dintre cărății pe care îi văzusem pe bufet mi se păruseră deosebit de suspecți.

– Nu, doamnă, nu a luat nicio îmbucătură.

Fruntea netedă a Phaedrei s-a încrățit; ținea la Duncan.

– Bucătăreasă a încercat să-l ispitezescă cu un ou fierb la foc scăzut, numai că el a clătinat din cap și a părut abătut. A băut totuși o cană de puncti cu rom, a adăugat ea, părând oarecum înveselită de acest gând.

– Da, asta îl va ajuta la stomac, a remarcat Ninian, care auzise discuția noastră. Doamnă Claire, nu te mai agita; Duncan se va simți destul de bine.

Phaedre a făcut o reverență și, cu șorțul apretat fluturând în adierea vântului, a pornit spre mesele care se aranjau sub copaci. Aroma suculentă a grătarului de porc plutea prin aerul rece de primăvară, iar norișori parfumați de hicori se ridicau dinspre focurile din apropierea fierăriei, unde bucați de vânăt, hâlcii de berbec și zeci de păsări se învârteau în frigări. În ciuda corsetului bine strâns, stomacul meu a chiorât puternic în așteptarea festinului.

Nici Jamie, nici Ninian nu au părut să bage de seamă asta, însă eu m-am îndepărtat discret cu un pas de lângă ei, întorcându-mă să urmăresc peluza, care se întindea de la terasa până la debărcaderul de pe râu. Nu prea credeam în virtuile romului, mai ales băut pe stomacul gol. De acord, Duncan nu avea să fie primul mire care să ajungă în fața altarului într-o stare avansată de amețeală, totuși...

Tinându-l pe Jemmy sprijinit de sold, Brianna, strălucitoare într-o rochie din lână de culoarea cerului primăvaratic, stătea aproape de una

dintre statuile din marmură care înfrumusețau peluza și era adâncită într-o conversație cu Gerald Forbes, avocatul. Avea și ea un evantai, dar, pe moment, era folosit mai bine decât de obicei – Jemmy îl prinsese în mâini și îi rodea mânerul din fildes cu o expresie de concentrare crâncenă pe fetișoara rozalie.

Sigur, Brianna avea mai puțin nevoie de tehnica evantaiului decât mine, pentru că ea moștenise abilitatea lui Jamie de a-și ascunde toate gândurile înapoia unei măști de amabilitate. Acum arborase acea mască, lucru care mi-a oferit o idee clară privind părerea ei despre domnul Forbes. Dar unde era Roger? m-am întrebat. Mai devreme fusese cu ea.

M-am întors să-l întreb pe Jamie ce credea despre acea epidemie de soți care dispar, însă am constatat că el li se alăturase. Ninian Hamilton se întorsese cu spatele ca să stea de vorbă cu altcineva, iar spațiul de lângă mine era ocupat de doi sclavi care se împleticeau sub greutatea unei damigene de brandy, îndreptându-se spre mesele cu băuturi. M-am grăbit să mă trag din calea lor și m-am întors să-l caut din ochi pe Jamie.

El dispăruse în multime ca un cocoș-de-munte în desisuri. M-am rotit încet, cercetând terasa și peluzele, dar nu am văzut nici urmă de el în multimea forfotitoare. M-am încruntat când razele soarelui m-au lovit drept în față și mi-am pus o mână streașină la ochi.

La urma urmelor, nu avea cum să nu iasă în evidență; un scoțian din Highlands, cu sânge de giganți vikingi în vene, se înălța cu un cap și cu umerii deasupra majorității bărbaților, iar părul lui atrăgea razele soarelui ca bronzul lustruit. Cireașă de pe tort, în acea zi se îmbrăcăse cu hainele cele mai bune pentru a sărbători căsătoria Jocastei – tartan stacojiu și negru prinț cu centură, cea mai bună haină, vestă și cea mai socantă pereche de ciorapi trei sferturi, roșu cu negru, care împodobiseră vreodată pulpele unui scoțian. Ar fi sărit în ochi ca o pată de sânge pe o lenjerie curată.

Nu l-am zărit, însă am observat o față cunoscută. Am coborât de pe terasă și m-am strecurat ca un tipar printre grupurile de petrecăreți.

– Domnule MacLennan!

Bărbatul s-a întors părând surprins, apoi pe trăsăturile lui simple să lățit un zâmbet.

– Doamnă Fraser!

– Sunt încântată să te revăd, am spus eu, întinzându-i mâna. Ce mai faci?

Arăta mult mai bine decât ultima oară când îl văzusem, curat și decent, purtând un costum de culoare închisă și o pălărie simplă. Însă era tras la față și în ochi îi stăruia o umbră, care n-a dispărut nici chiar atunci când mi-a zâmbit.

– A... Mă simt destul de bine, doamnă. Chiar bine.

– Unde... unde locuiești acum?

Asta părea o întrebare mai delicată decât: „De ce nu ești în închi-soare?“ Nefiind deloc prost, a răspuns la ambele întrebări.

– Oh, ei bine, soțul dumneavoastră a fost foarte amabil și i-a scris domnului Ninian de acolo – și a arătat cu un semn din cap dincolo de peluză, către Ninian Bell Hamilton, care era în mijlocul unei discuții încotate – și i-a zis de necazul meu. Domnul Ninian este un mare prieten al Reglementării, știți? Și, în plus, bun prieten cu judecătorul Henderson.

A scuturat din cap și a strâns din buze a nedumerire.

– N-aș putea spune cum s-au aranjat toate, dar domnul Ninian a venit și m-a scos din temniță și m-a luat acasă la el. A fost... foarte binevoitor.

A vorbit cu o sinceritate evidentă și totuși cu un oarecare aer de reținere. Apoi a tăcut. Încă mă privea, dar ochii lui erau goi. Am căutat în minte ceva de spus, sperând să îl readuc la momentul prezent, însă un strigăt al lui Ninian l-a scos din transă, scutindu-mă de efort. Abel s-a scuzat politicos și s-a dus să participe la dispută.

Am mers pe peluză și mi-am salutat cunoștințele peste evantaiul desfăcut. Mă bucuram că îl revăzusem pe Abel și aflasem că se simțea bine din punct de vedere fizic, dar nu puteam nega faptul că, văzându-l, am simțit un fior rece trecându-mi prin inimă. Am avut senzația că, de fapt, pentru Abel MacLennan nu avea importanță unde îi era corpul; inima lui se afla încă în mormântul soției.

M-am întrebat de ce îl adusese Ninian acolo. Era limpede că o nuntă nu putea decât să-i trezească amintiri despre propria lui căsătorie; nunțile au acest efect asupra oricui.

Soarele se înălțase îndeajuns cât să încalzească aerul, însă eu tremuram. Văzând suferința lui MacLennan, mi-a adus aminte cu prea mare intensitate de zilele de după Culloden, când revenisem în timpul meu, știindu-l mort pe Jamie. Cunoșteam prea bine acea apatie a inimii, somnambulismul din

timpul zilei și statul cu ochii deschiși noaptea, fără putință de a găsi odihna, având parte doar de goliciunea care nu însemna pace.

Dinspre terasă s-a auzit glasul Jocastei, care îl striga pe Ulysses. Pierduse trei soții, iar acum dorea să-l aibă pe al patrulea. Chiar oarbă fiind, în ochii ei nu se citea apatia. Astă însemna că nu ținuse profund la niciunul dintre soții ei? m-am întrebat eu. Ori că era o femeie cu multă tărie de caracter, capabilă să depășească suferința, nu doar o dată, ci mereu?

Făcusem și eu astă cândva – de dragul Briannei. Însă Jocasta nu avea copii; cel puțin acum. Avusese cândva și alungase durerea unei inimi frânte, ca să trăiască pentru un copil?

M-am scuturat, încercând să alung asemenea gânduri melancolice. În definitiv, era o ocazie festivă, dar și o vreme pe măsură. Cornii din dumbravă erau înfloriți, iar mierlele albastre și păsările-cardinal care se curtau, înnebunite de dorință, tășneau de colo colo ca niște confetti, prin copaci verzi.

– Dar bineînțeles, tocmai spunea o femeie cu glas autoritar. Dumnezeule, doar împart casa de luni bune!

– Da, adevărat, a aprobat-o una dintre prietenele ei, părând totuși prea puțin convinsă. Dar n-ai zice asta dacă îi vezi. Uite, aproape că nici nu se privesc! A... voiam să spun, mda, sigur, oarbă cum e, ea nu se poate uita la el, dar ai crede că...

Nu doar păsările, m-am gândit amuzată. Un anumit sentiment de sevă care creștea cuprinsese toată adunarea. Aruncând o privire în sus, spre terasă, am văzut femei tinere strânse laolaltă, ciripind și bârfind în grupuri mici, ca niște găini, în vreme ce bărbății se plimbau nepăsători prin fața lor, împofoțonați ca niște păuni în hainele lor de sărbătoare. Nu m-ar fi mirat dacă din această sărbătorire ar rezulta câteva logodne, dar și câteva sarcini. Sexul plutea în aer, îl puteam mirosi, dincolo de prospețimea amețitoare a florilor de primăvară și a mâncării care se pregătea.

Senzația de melancolie mă părăsise, dar încă voiam neapărat să-l găsesc pe Jamie.

Am coborât pe o latură a peluzei și m-am întors pe cealaltă, dar nici urmă de Jamie între casa plantației și ponton, unde sclavii în livrele continuau să-i întâmpine pe oaspeții sosiți pe calea apei. Printre cei așteptați – și sosiți târziu – se număra și preotul care avea să oficieze căsătoria.

Părintele LeClerc era iezuit, plecat din New Orleans spre o misiune din apropiere de Quebec, dar fusese convins să se abată de la drumul pe care i-l impunea datoria de o donație substanțială făcută de Jocasta către Societatea lui Iisus. S-ar putea ca banii să nu aducă fericirea, m-am gândit eu, dar reprezintă ceva foarte folositor.

Am aruncat o privire în celaltă direcție și am încremenit. Într-o parte, Ronnie Campbell mi-a surprins privirea și a făcut o plecăciune; am ridicat evantaiul în semn de răspuns, dar mă simțeam prea tulburată ca să stau de vorbă cu el. Nu îl descoperisem pe Jamie, dar tocmai zărisem motivul probabil al dispariției lui neașteptate. Tatăl lui Ronnie, Farquard Campbell, urca dinspre debarcader pe peluză, însotit de un domn îmbrăcat în uniformă roșu cu cafeniu a armatei Maiestății Sale și de încă un bărbat în uniformă de marină – locotenentul Wolff.

Imaginea m-a surprins neplăcut. Locotenentul Wolff nu era favoritul meu. Nu era prea apreciat nici de ceilalți care îl cunoșteau.

Am presupus că era logic să i se trimită o invitație, marina Maiestății Sale fiind principalul cumpărător al producției de cherestea, smoală și terebentină de la River Run, iar locotenentul Wolff fiind reprezentantul marinei în asemenea chestiuni. Și era posibil ca Jocasta să-l fi invitat mai curând din motive personale – la un moment dat, locotenentul îi propusese să se mărite cu el. Nu, aşa cum remarcase Jocasta sec, din dorință față de persoana ei, ci mai curând pentru a pune mâna pe River Run.

Da, o puteam vedea bucurându-se de prezența locotenentului azi. Dar Duncan, mai puțin înclinat spre intenții ascunse și manipulări, probabil că nu se bucura.

Farquard Campbell mă zărise și se îndrepta spre mine prin mulțime, urmat de forțele armate. Mi-am folosit evantaiul și mi-am ajustat expresia feței pentru a purta o conversație politicoasă, dar – spre marea mea ușurare – locotenentul a descoperit o servitoare cărând o tavă cu pahare de-a lungul terasei, astfel că s-a rupt de grup și a pornit în urmărirea ei, abandonându-și însotitorii în favoarea unui pahar.

Celălalt militar i-a aruncat o privire, însă, îndatoritor, l-a urmat pe Farquard. Am mijit ochii, dar nu îl cunoșteam, eram sigură. De la retragerea ultimului regiment Highland în cursul toamnei, imaginea unei

uniforme roșii devenise ceva neobișnuit în întreaga colonie. Cine putea fi acest bărbat?

Cu trăsăturile încremenite în ceea ce speram a fi un zâmbet atrăgător, am făcut o plecăciune ceremonioasă, îndoindu-mi poalele rochiei brodate pentru a fi în avantaj.

– Domnule Campbell.

Am aruncat o privire discretă în spatele lui, dar, din fericire, locotenentul Wolff dispăruse în urmărirea hranei lui alcoolice.

– Doamnă Fraser. Sluga dumneavoastră, doamnă.

Farquard a făcut o fandare grațioasă drept răspuns.

Domnul Farquard, un bărbat vârstnic, uscățiv, arăta calm ca de obicei în hainele din postav negru, mica înloritura de volane de la gât fiind singura concesie făcută festivității.

S-a uitat peste umărul meu, încruntându-se ușor nedumerit.

– L-am văzut... mi s-a *părut* că v-am văzut cu soțul *dumneavoastră*?

– Ei bine, cred că el... a plecat...

Mi-am mișcat evantaiul cu delicatețe spre copacii între care se găseau anexele necesare, separate de casa mare de o distanță rezonabilă și estetică și o perdea de pini albi.

– Aha, am înțeles. Da, sigur, și-a dres glasul Campbell, apoi a făcut un gest spre bărbatul care îl însocează. Doamnă Fraser, vi-l prezint pe maiorul Donald MacDonald.

Maiorul MacDonald era un gentleman cu nasul cam coroiat, dar atrăgător, trecut de treizeci de ani, cu față aspră și ținuta dreaptă a unui soldat de carieră și cu un zâmbet plăcut dezmințit de ochii pătrunzători, având aceeași nuanță deschisă de albastru ca rochia Briannei.

– Slujitorul dumneavoastră, doamnă, s-a înclinat el foarte grațios. Îmi permiteți să vă spun că această culoare aparte vă vine foarte bine?

– Desigur, am răspuns, liniștindu-mă oarecum. Vă mulțumesc.

– Domnul maior a sosit de curând în Cross Creek. L-am asigurat că nu va găsi o ocazie mai potrivită decât aceasta pentru a se familiariza cu concetenii și cu împrejurimile.

Farquard a făcut un gest larg cu brațul spre terasă, către oamenii adunați la petrecere și care constituiau un adevărat *Who's Who* al societății scoțiene aflate de-a lungul Cape Fear.

– Chiar aşa este, a spus politicos maiorul. Nu am auzit atât de multe nume scotiene de când am fost ultima oară în Edinburgh. Domnul Campbell mi-a dat de înțeles că soțul dumneavoastră este nepotul doamnei Cameron – ori ar trebui să spun al doamnei Innes?

– Da. Ati cunoscut-o pe doamna... să... pe doamna Innes?

Am aruncat o privire spre capătul îndepărtat al terasei. Nici urmă de Duncan, fără a mai vorbi de Roger sau de Jamie. La naiba, unde erau? Aveau o confuzaire la vîrf în privată?

– Nu, dar abia aştept să-i prezint complimentele mele. Apropo, regretatul domn Cameron era o cunoştinţă a tatălui meu, Robert MacDonald de Stornoway.

Şi-a înclinat capul cu perucă spre clădirea mică din marmură de la marginea peluzei – mausoleul care adăpostea rămăşitele lui Hector Cameron.

– Fiindcă veni vorba, soțul dumneavoastră are vreo legătură cu neamul Fraser de Lovat?

Am gemut în sinea mea, recunoscând o țesătură de păianjen scoțiană în desfăşurare. Întâlnirea dintre doi scoțieni începea în mod invariabil cu aruncarea de pânze de cercetare până când se alcătuiau suficiente fire de rudenie și cunoștințe pentru a alcătui o rețea folositoare. Riscam să mă prind în firele lipicioase ale clanurilor, sfârșind ca o muscă mare și grasă, prinșă și imobilizată, la cheremul celui care mă interoga.

Jamie supraviețuise ani întregi întrigilor politice franceze și scoțiene pentru că avusese asemenea cunoștințe – alunecând precar de-a lungul fișelor secrete ale unor asemenea țesături, ținându-se departe de capcanele alunecoase ale loialității și ale trădării care însemnaseră sfârșitul multora. M-am pregătit pentru a fi foarte atentă, străduindu-mă să îl plasez pe acel MacDonald între alte mii de oameni de același soi.

MacDonald de Keppoch, MacDonald de Isles, MacDonald de Clanranald, MacDonald de Sleat. În fond, câte feluri de MacDonald existau? M-am întrebat, enervată. Cu siguranță că unu sau doi trebuiau să fie îndeajuns, indiferent de scop.

Evident, era MacDonald de Isles; familia maiorului provine din insula Harris. Supravegheam atentă împrejurimile în timpul interrogatorului, dar Jamie dispăruse cu desăvârsire.

Farquard Campbell – nici el un jucătorabil – părea să găsească o placere în acest joc de badminton, plimbându-și ochii negri de la mine la maior și înapoi, cu o expresie amuzată. Însă amuzamentul lui s-a transformat în surprindere când am încheiat o analiză destul de derutantă a strămoșilor lui Jamie, drept răspuns la șirul de întrebări pricepute ale maiorului.

– Bunicul soțului dumneavoastră a fost Simon, lord Lovat? a întrebat Campbell. Bătrânul Vulpoi?

A ridicat puțin glasul, nevenindu-i a crede.

– Păi... da, am zis oarecum neliniștită. Credeam că știți asta.

– Adevarat, a spus Farquard.

Arăta de parcă ar fi înghițit o prună coaptă, dându-și seama prea târziu că are încă sămbure. Desigur, știa că Jamie era un iacobit iertat, dar evident că Jocasta nu menționase legătura lui apropiată cu Bătrânul Vulpoi – executat ca trădător pentru rolul jucat în Revolta Stuart. Mai toți bărbații din neamul Campbell luptaseră de partea guvernului în acel tumult.

– Da, a continuat MacDonald, ignorând reacția lui Campbell, și s-a încruntat ușor, concentrându-se. Am onoarea de a-l cunoaște pe actualul lord Lovat – din câte am înțeles, titlul a fost restituit, nu?

S-a întors spre Campbell ca să explică și a continuat.

– Ar fi vorba de Simon cel Tânăr, care a strâns un regiment pentru a lupta împotriva francezilor în... '58? Nu, '57. Da, '57. Un soldat viteaz și un luptător excelent. Si el a fost nepotul... soțului dumneavoastră. Ba nu, unchiul.

– Pe jumătate unchi, am clarificat eu lucrurile.

Simon cel Bătrân fusese căsătorit de trei ori și nu făcuse niciun secret din copiii născuți din relațiile lui extraconjugale – tatăl lui Jamie fiind unul dintre ei. Însă nu era nevoie să subliniez acest lucru.

MacDonald a dat din cap, cu o expresie de satisfacție pentru că pusese lucrurile la punct atât de bine. Față lui Farquard s-a destins puțin auzind că reputația familiei era pe cale de a fi restabilită.

– Papistaș, desigur, a adăugat MacDonald, dar un soldat excelent.

– Fiindcă veni vorba de soldați, l-a întrerupt Campbell, știți că...?

Am scos un oftat de ușurare care mi-a făcut baretele corsetului să se întâacie când domnul Campbell l-a atras cu abilitate pe maior într-o analiză a unui eveniment militar din trecut. Din câte se părea, maiorul nu era în